

Arrest

nr. 181 122 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. THIJSEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 oktober 2014 en op 11 augustus 2015.

1.3. Op 19 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een soennitische Arabier van Palestijnse afkomst bent en dat u op 2 februari 1982 in het vluchtelingenkamp Nahr Al Bared (Libanon) bent geboren. U en uw familieleden zijn UNRWA-geregistreerde vluchtelingen van '48. U liep school tot het derde middelbaar en werkte in Libanon als decorateur, zowel op zelfstandige basis, als in samenwerking met uw broer N.(...) A.(...) R.(...) C.(...) (OV 5.957.904 - CG 06/14721: toekenning vluchtelingenstatus op 11 mei 2007). Uw broer N.(...) werd omstreeks 2005 gevraagd om zich aan te sluiten bij een voetbalploeg. N.(...) ging akkoord zonder te weten dat het om de voetbalploeg van "As Saiqa" ging, een door de Syrische overheid gesteunde Palestijnse fractie. Midden 2005 of 2006 werd hem gevraagd om voor As Saiqa te spioneren. Hij moest via uw vader, een lid van "Fatah", informatie verzamelen over de activiteiten van Fatah. De leden van As Saiqa waren vooral geïnteresseerd in informatie over de vergaderingen van de partij en hun wapenopslagplaatsen.

Uw broer weigerde en vanaf midden 2006 werd hij het slachtoffer van diverse incidenten. Eenmaal werd hij op straat beschoten, een andere keer ontving hij een dreigbrief, en uiteindelijk werd hij op straat aangereden door leden van As Saiqa. N.(...) verbleef nog enige tijd in Libanon en reisde vervolgens naar België. Op 23 augustus 2006 vroeg hij in België asiel aan.

Eind 2006 werd u door enkele personen in elkaar geslagen toen u op een pleintje aan het voetballen was. De personen zeiden dat ze u zouden verjagen zoals ze N.(...) hadden verjaagd. Later werd u nogmaals in elkaar geslagen door enkele mannen, opnieuw omdat u close was met N.(...). Na de incidenten diende u klacht in bij het "Popular Committee" van het kamp. Hun delegatie ging met As Saiqa praten, maar die ontkenden alle aantijgingen. In november 2006 werd u op straat geïntimideerd door enkele mannen. Ze duwden u tegen een muur en wilden weten waar uw broer zich bevond. U kreeg twee dagen de tijd om hun vraag te beantwoorden. Na het incident regelden uw vader en uw schoonbroer u een visum voor Abu Dhabi, Verenigde Arabische Emiraten (VAE). Kort nadien verliet u het land en begon u in de Emiraten als decorateur te werken.

In 2007 werd het Nahr Al Bared-kamp gebombardeerd. Uw familieleden zagen zich genoodzaakt het kamp te verlaten. Uw ouders, samen met enkele andere gezinsleden, vestigden zich in het kamp Al Badawi, vlakbij Tripoli.

In 2009, met de broer van uw schoonbroer als geldschietster - een zekere ir. A.(...) H.(...) - richtte u in Abu Dhabi het bedrijf 'Wisam Al Jawdah for Painting Plaster Tiling' op. Het bedrijf groeide uit tot een succes en u had in totaal zeven personen in dienst. In 2010 verkreeg u een Schengenvisum en reisde u naar Europa. Van 18 augustus tot 5 oktober verbleef u in België en bracht u een bezoek aan uw broer N.(...). Op 10 oktober 2010 keerde u vanuit Spanje terug naar de Verenigde Arabische Emiraten. Bij aankomst op de luchthaven werd u gearresteerd en drie dagen vastgehouden op beschuldiging van financiële fraude. Uw vennoot W.(...) K.(...), een burger van de Emiraten, stak achter de (onterechte) aantijgingen. Het was zijn bedoeling u in diskrediet te brengen en uw kapitaal in beslag te nemen. De rechtbank volgde W.(...) en trok uw verblijfsvergunning in. Op 13 oktober 2010 werd u naar Libanon teruggeleid. U besloot bij uw ouders in al Badawi in te trekken.

Een week na uw terugkeer gooiden enkele mannen stenen naar jullie veranda en werd er een dreigbrief bij jullie huis achtergelaten. In de dreigbrief stond dat u zich bij Al Saiqa moest melden. Op een gegeven moment na 20 oktober 2010 passeerde een wagen jullie woning. Jullie zaten op dat moment op het terras. De onbekende inzittenden schoten in de richting van het gebouw en reden verder. Uw veiligheid was in het gedrang en u besloot Libanon te verlaten.

Op 16 november 2010 reisde u met uw eigen reispas naar Syrië. Vervolgens reisde u met een vervalste Syrische identiteitskaart en vervalste Syrische (maritieme) reispas naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar Italië. Een wagen bracht u naar België. Op 19 november 2010 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon, kopie geboorteakte, UNRWA-registratiekaart, rijbewijs VAE, verzekeringsbadge VAE, badge Global, kopie certificaat lidmaatschap handelskamer VAE, kopie

handelsvergunning VAE, kopie vordering tot regularisatie artikel 9bis van de wet van 1980 betreffende vreemdelingen dd. 28/10/2014, kopie Belgische verblijfstitel broer N.(...) A.(...) R C.(...).

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie CGVS, 21/10/2014, p. 3, 4 – zie CGVS, 11/08/2015, p. 11-12). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U beweert dat u door As Saiqa wordt geviseerd omwille van uw broer die voor hen moest spioneren en omwille van het Fatah-lidmaatschap van uw vader. Vreemd genoeg legt u over beide zaken uiterst incoherente of onvolledige verklaringen af. U beweert namelijk dat uw broer N.(...) nooit politiek actief was en dat hij zich bij de voetbalploeg aansloot zonder te weten dat die tot As Saiqa behoorde ('anders had hij het nooit gedaan', zo stelt u) (zie CGVS, 11/08/2015, p. 10). Pas toen As Saiqa hem expliciet vroeg uw vader te schaduwen begreep N.(...) hoe de vork in de steel zat (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6-7). Volgens u koos As Saiqa hem uit omdat hij ongehuwd was en graag voetbalde (zie CGVS, 21/10/2014, p. 8). Dat is een compleet andere versie van de feiten dan wat uw broer zei ten tijde van zijn asielprocedure. Hij gaf namelijk te kennen dat hij zich in de jaren '90 bewust aansloot bij As Saiqa, er nadien uitstapte, en vanaf 2000 onder druk van de beweging opnieuw bij hen en de voetbalclub in dienst ging (zie Landeninformatie, N.(...), gehoorverslag dringend beroep – procedure ten gronde). Het politiek engagement van uw broer was dus veel diepgaander dan u laat uitschijnen. Gezien het feit dat u doorheen uw asielprocedure meermaals vermeldt dat u en N.(...) heel close waren, uw situatie van ernstige onveiligheid nauw verbonden is met die van uw broer, en jullie in België nog contact met elkaar onderhouden, mag men verwachten dat u beter op de hoogte zou zijn van de politieke activiteiten van uw broer én dat u er meer precieze verklaringen over aflegt, al was het maar om de Belgische asielinstanties in staat te stellen zich een coherent en volledig beeld van uw situatie te vormen. Ook over de politieke activiteiten van uw vader legt u uiterst summiere en/of tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u niets weet over zijn functie of taken bij Fatah. U weet enkel dat hij deelnam aan vergaderingen. Volgens u wist uw broer N.(...) meer, maar wou hij er niets over kwijt (zie CGVS, 21/10/2014, p. 4). Dat u niets weet te vertellen over de politieke activiteiten van uw vader, terwijl het nochtans de reden is waarom zowel u als uw broer Libanon moesten ontvluchten, is bijzonder opmerkelijk. Gezien uw situatie en het belang van uw asielaanvraag mag worden verwacht dat u wél een antwoord op dergelijke vragen kan geven of die via uw familieleden kon bekomen. Tijdens het tweede gehoor past u plots uw verklaringen aan. U verklaart opeens dat uw vader deel uitmaakte van de mukhabaraat ('inlichtingendienst') van Fatah. U beweert dat het een geheim was en dat u het tijdens het eerste interview (doelbewust) niet wou melden (zie CGVS, 11/08/2015, p. 10). Die uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen aangezien de asielprocedure in volle vertrouwelijkheid verloopt en u dus steeds vrijuit kon spreken. Het is trouwens belangrijk dat u de

Belgische asielinstanties van meet af aan een volledig zicht biedt op uw situatie. Zonder goede reden informatie achterhouden is daarom onbegrijpelijk voor iemand die nood heeft aan internationale bescherming.

Los daarvan spreekt u zich op flagrante tegen over de wijze waarop u te weten kwam dat uw vader bij de mukhabaraat was. Zoals gezegd beweert u dat u het tijdens het eerste gehoor geheimhield. Nadien spreekt u zich tegen door te zeggen dat u het niet wist ten tijde van het eerste gehoor: pas na het eerste gehoor had u contact met uw moeder en vroeg u haar wat uw vader precies deed voor Fatah. Daarop antwoordde ze dat hij voor de mukhabaraat werkte (zie CGVS, 11/08/015, p. 11). Dergelijke tegenstrijdigheden doen uiteraard ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan u niet zeggen wat uw vader voor de mukhabaraat deed (zie CGVS, 11/08/2015, p. 10, 11). U beweert dat uw moeder er doelbewust niets over vertelde, wat vreemd is gezien ze op de hoogte is van de precare situatie waarin u zich bevindt en het belang van de asielprocedure. Aangespoord om meer te vertellen over de activiteiten van uw vader, laat u zich trouwens enkel ontvallen dat uw vader informatie verzamelde. Aangezien u beweert dat hij voor een inlichtingendienst werkte, is dat een zeer teleurstellend en nogal voor de hand liggend antwoord. Tijdens het tweede gehoor laat u, in tegenstelling tot het eerste gehoor, uitschijnen dat u niet weet of uw broer meer informatie heeft. Ook dat is vreemd, want tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat hij wel degelijk beter op de hoogte was (zie hoger). Het CGVS heeft dan ook de grootste twijfels bij uw verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen situatie van ernstige onveiligheid absoluut niet ten goede komt. Indien u werkelijk wordt gevisieerd omwille van de politieke activiteiten van uw vader en uw broer, mag men meer precieze, of op zijn minst coherente, verklaringen verwachten.

Daarnaast hecht het CGVS geen geloof aan uw terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten en Libanon in 2010. Het is bijgevolg uitgesloten dat u in 2010 het slachtoffer werd van de diverse incidenten in Libanon, met name de stenen die naar uw woning werden gesmeten, de dreigbrief aan uw adres, en de beschieting van uw woning. Uit de inhoud van uw reispas blijkt namelijk dat u na uw bezoek aan Europa (18 augustus en 10 oktober 2010), niet naar de VAE en Libanon bent teruggekeerd (zie Landeninformatie, schrijven N.(...) W.(...) dd. 25/03/2014). De reispas bevat geen enkele aanwijzing in die richting, wat vreemd is, aangezien men kan verwachten dat de diverse verplaatsingen in uw reispas zouden worden bevestigd. U beweert namelijk dat u vanuit Spanje naar de luchthaven van Abu Dhabi vloog (geen stempels ter bevestiging), dat uw verblijfsvergunning er werd ingetrokken (geldige verblijfstitel in de reispas), u vervolgens naar Libanon werd teruggeleid (geen stempels ter bevestiging), en dat u op 16 november 2010 met uw reispas naar Syrië reisde (geen stempels ter bevestiging) (zie CGVS, 21/10/2014, p. 5-6 - zie CGVS, 11/08/2015, p. 7). Uw reispas ontkracht dus uw terugkeer. Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw terugkeer blijkt ook uit de tegenstrijdige verklaringen over uw reisweg. Zo beweert u bij het invullen van de Verklaring dat u op 10 oktober 2010 de VAE niet binnen mocht en de volgende dag naar Libanon werd teruggeleid (zie Verklaring, vraag 9). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat u op 10 oktober 2010 naar de VAE terugkeerde, er drie dagen in de cel werd vastgehouden, en dan pas naar Libanon werd teruggeleid (zie CGVS, 21/10/2015, p. 5). Beide versies van de feiten zijn uiteraard onmogelijk met elkaar te verzoenen, terwijl men kan verwachten dat u duidelijk kan stellen of u onmiddellijk naar Libanon werd teruggeleid of eerst drie dagen in de gevangenis doorbracht. Ook over de reisweg van Libanon naar België legt u incoherente verklaringen af. Bij het invullen van de Verklaring liet u namelijk optekenen dat u op 9 november 2010 Libanon verliet en op 16 november 2010 in België aankwam. Tijdens het gehoor verklaart u echter dat u pas op 16 november 2010 Libanon verliet en op 19 november 2010 in België aankwam (zie CGVS, 21/10/2014, p. 10). Los daarvan zijn uw verklaringen over de diverse incidenten in 2010 simpelweg niet overtuigend. Uw verklaringen over de diverse incidenten blijven veeleer op de vlakte en zijn weinig precies. Over de stenen die naar uw huis werden gegooid en de schietpartij beperkt u zich tot een (korte) feitelijke opsomming, ook al kreeg u de mogelijkheid om tot in de details te vertellen. Dergelijke rudimentaire verklaringen overtuigen absoluut niet (zie CGVS, 21/10/2014, p. 10 - zie CGVS, 11/08/2015, p. 9-10). Bovendien worden uw verklaringen niet ondersteund door enig begin van bewijs. Zelfs van de dreigbrief en het dossier van het Populair Committee, waarvan u tijdens beide gehoren een kopie beloofde, ontbreekt tot op heden ieder spoor (zie CGVS, 21/10/2014, p. 10 - zie CGVS, 11/08/2015, p. 2-3, 12). Het is dus uitgesloten dat u in 2010 bedreigd werd door As Saiqa.

Het CGVS merkt verder op dat u de reispas nooit heeft voorgelegd bij het doorlopen van uw asielaanvraag. Bij het invullen van de Verklaring liet u namelijk optekenen dat u het aan de smokkelaar had afgegeven en dat die het naar eigen zeggen was verloren (zie Verklaring, vraag 21). Vreemd genoeg legde u het document achteraf wel voor in het kader van de andere verblijfprocedures die u doorliep, onder andere bij de gemeente waar u verbleef (zie Landeninformatie, schrijven N.(...) W.(...))

dd. 25/03/2014). Los van de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat uw reispas eerst door een Koerdische smokkelaar werd afgenomen, uw terugkeer naar Libanon is namelijk ongeloofwaardig (zie boven), is het zeer vreemd dat u de reispas niet van bij het begin van de asielpcedure heeft voorgelegd. Niet in het minst omwille van het belang van het document: het biedt een duidelijk zicht op uw persoon, identiteit, en levensloop. Door uw reispas niet voor te leggen hield u doelbewust cruciale informatie achter en bemoeilijkt u op die manier het werk van de Belgische asielinstanties. In combinatie met uw ongeloofwaardige en bedrieglijke verklaringen kan enkel worden besloten dat u doelbewust de bevoegde asielinstanties trachtte te misleiden, wat niet in overeenstemming valt te brengen met de ernst van de door u ingeroepen feiten. Dergelijk laakbaar gedrag is een bijzonder negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen situatie van ernstige onveiligheid.

Los daarvan blijkt uit uw reispas dat u na uw vertrek naar de VAE diverse keren naar Libanon bent teruggekeerd, onder andere van 6 april 2008 tot 13 april 2008, en van 24 april 2010 tot 8 juni 2010. Beide bezoeken dateren van voor uw vertrek naar Europa. Het is op zich opmerkelijk dat u met geen woord rept over die periodes in Libanon. Bovendien is uw herhaalde terugkeer naar Libanon moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u ingeroepen situatie van ernstige onveiligheid. Het is namelijk opmerkelijk dat iemand die in Libanon voor zijn veiligheid vreest vrijwillig enkele keren naar het land terugkeert en er zelfs voor een langere periode verblijft. Als dan nog blijkt dat er zich in die periodes geen incidenten voordeden kan enkel worden geconcludeerd dat niets op een situatie van ernstige onveiligheid wees.

Wat rest zijn enkele intimidaties eind 2006, meer bepaald twee incidenten waarbij u werd geslagen en één incident waarbij de leden van As Saiqa u twee dagen de tijd gaven om meer informatie over uw broer te geven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 9). Op zich is het opmerkelijk dat uw broer N.(...) deze incidenten niet meldde tijdens zijn asielpcedure, ook al werd hij respectievelijk in november 2006 en februari 2007 gehoord en bleek dat hij in die periode contact had met de familie. Aangezien de drie incidenten zich eind 2006 voordeden, het laatste in november 2006, mag men verwachten dat hij deze had gemeld. Ze waren namelijk een indicatie dat hij en de familie nog steeds werden gevisieerd. Dat is niet het geval, hij zei enkel dat er in de wijk naar hem werd gevraagd. Over de vechtpartijen en de dreigementen aan uw adres had hij het niet (zie Landeninformatie, N.(...), gehoorverslag dringend beroep - procedure ten gronde). Los daarvan zijn de drie incidenten uit 2006, gesteld dat ze zich werkelijk voordeden, onvoldoende ernstig om de door u voorgehouden situatie van ernstige onveiligheid te rechtvaardigen. U bleef na het laatste incident, november 2006 trouwens nog tot maart 2007 in Libanon, waarvan anderhalve maand in uw eigen woning, zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden. Meer zelfs, tot op heden volgde er geen enkele geloofwaardige of overtuigende indicatie dat As Saiqa u viseert. Deze vaststelling ondergraaft uiteraard de door u ingeroepen situatie van ernstige onveiligheid.

Daarnaast is het hoogst onduidelijk waarom As Saiqa u viseerde of waarom ze u in de toekomst zullen viseren. U verklaart dat u naast N.(...) het enige gezinslid bent (ouders, zes broers, en twee zussen) bent die problemen kreeg of zal hebben met As Saiqa. Uiteraard is dat hoogst opmerkelijk en zelfs ronduit ongeloofwaardig indien u geen goede reden weet te formuleren. Als As Saiqa uw broer N.(...) wil intimideren door de familie te treffen, is het namelijk bijzonder onaannemelijk dat ze sinds 2006 helemaal niets ondernamen tegen één van zijn familieleden, tenzij tegen u. Hetzelfde geldt voor de bewering dat As Saiqa in werkelijkheid uw vader wil treffen. Indien dat zo is kan men zich de vraag stellen waarom ze in al die jaren geen concrete actie tegen uw vader hebben ondernomen. Hoewel u tijdens de twee gehoren uitgebreid de kans kreeg om dit toe te lichten en deze vreemde gang van zaken te verklaren, geraakt u niet verder dan enkele hypotheses en/of weinig overtuigende stellingen. U beweert bijvoorbeeld dat u werd gevisieerd omdat u steeds met N.(...) samen was (zie CGVS, 21/10/2014, p. 9 – zie CGVS, 11/08/2015, p. 8), omdat ze wisten dat u hem in België had bezocht (zie CGVS, 21/10/2014, p. 10), omdat ze uw vader onder druk wilden zetten door zijn jongste zoon te intimideren (zie CGVS, 11/08/2015, p. 8), en omdat u As Saiqa heeft uitgescholden nadat ze uw broer hadden aangereden (zie CGVS, 11/08/2015, p. 9). Niets van dit alles overtuigt. Dat ze zich via u willen wreken omdat u het dichtst bij N.(...) stond en de jongste zoon van het gezin bent, is namelijk weinig meer dan een blote bewering, een hypothese van uwentwege, die u niet onderbouwt met concrete elementen. Het doet niets af aan de vaststelling dat het vreemd is dat ze na uw vertrek ook niets meer ondernamen tegen uw familie, terwijl ze er blijkbaar nog steeds op aasden om via de familie N.(...) te treffen. Dat ze u na al die jaren nog steeds zouden viseren omdat u hen heeft uitgescholden is evengoed weinig meer dan hypothese. Uw verklaringen over de scheldpartij zijn bovendien niet overtuigend. U beweert dat u hen niet in het gezicht heeft uitgescholden, maar dat deed zonder dat ze

erbij waren. U bent trouwens vergeten in welke omstandigheden dat gebeurde, wat ook al niet overtuigend overkomt. Bovendien beweert u dat het hen nadien 'via via' ter ore kwam (zie CGVS, 11/08/2015, p. 9), ook dat is weinig meer dan een blote bewering die u verder niet kan concretiseren. Kortom, uw verklaring zijn gewoonweg niet overtuigend of aannemelijk.

Als het gevolg van bovenstaande vaststellingen kan niet worden geconcludeerd dat u Libanon moest verlaten nadat u er in een situatie van ernstige onveiligheid terechtkwam, laat staan dat u in de toekomst in een dergelijke situatie zal terechtkomen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr Al Bared of het vluchtelingenkamp Al Badawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Tot uw vertrek naar de VAE verbleef u steeds in de woning van uw familie in Nahr Al Bared. Bij het conflict in Nahr Al Bared (2007) werd de woning van uw familie vernield, waardoor die zich genooddaakt zag een nieuwe woning binnen het vluchtelingenkamp Al Badawi te betrekken. Jullie huis in Nahr Al Bared is tot op heden niet hersteld, maar in Al Badawi beschikt uw familie over een volwaardig alternatief. Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders, met de hulp van uw familieleden én ondanks het wegvallen van de financiële steun van UNRWA, in staat zijn om de huurwoning in Al Badawi te financieren. In het huis is voldoende ruimte om u op te vangen (zie CGVS, 11/08/2015, p. 4-5). Ook de andere gezinsleden hebben hun eigen huurwoningen, zowel binnen (Nahr Al Bared en Al Badawi) als

buiten de vluchtelingenkampen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat het merendeel van uw broers een job uitoefent, sommige binnen en sommige buiten de kampen, en dat ze over voldoende marge beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Enkel A.(...) heeft het momenteel financieel moeilijk (zie CGVS, 11/08/2015, p. 6). Uw vader is momenteel gepensioneerd en ontvangt maandelijks 75 euro van Fatah (zie CGVS, p. 5-6). Daarnaast ontvangt uw familie nog steeds steun van UNRWA, ook al is die volgens u beperkt tot voedselhulp (zie CGVS, 11/08/2015, p. 12). In Libanon beschikt u dus over een uitgebreid familiaal netwerk dat voldoende sterk is om elkaar financieel te ondersteunen. Zelf ging u tot het derde middelbaar naar school en werkte u nadien als decorateur in Libanon. Nadien trok u naar de VAE, waar u na verloop van tijd een eigen zaak startte, geruggensteund door een vermogend familielid. Uw zaak was een succes en u had ongeveer zeven personen in dienst. Het toont aan dat u ondanks uw beperkte scholing en bescheiden professionele bezigheden over voldoende capaciteiten en zelfredzaamheid beschikt om in uw levensonderhoud te voorzien. In combinatie met het sociaal en familiaal netwerk beschikt u over de nodige tools om in Libanon uw leven uit te bouwen zonder in een situatie van onmenselijke of vernederende behandeling terecht te komen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische

groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers

in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel citeert verzoeker artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en benadrukt hij dat wanneer de bescherming of bijstand, verleend door andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van de personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, deze personen van rechtswege onder het Verdrag dan zullen vallen. Verzoeker licht toe dat de ratio legis van artikel 1D is dat de Palestijnse vluchtelingen die bijstand genieten van UNRWA in het algemeen onder het toepassingsgebied van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie vallen maar dat werd voorzien in de uitsluiting van de Vluchtelingenconventie teneinde hun terugkeer naar een Palestijnse staat, de duurzame oplossing, mogelijk te maken. Deze uitsluiting is echter tijdelijk van aard en houdt op te bestaan indien de Palestijnse vluchteling, om welke reden ook, niet langer van de bijstand van UNRWA kan genieten. Verzoeker werpt op dat over de notie wanneer de bijstand "om welke reden dan ook" is opgehouden conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie door het Hof van Justitie in het arrest El-Kott (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012) werd gesteld dat "reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten". Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven "door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon". Het Hof van Justitie stelde voorts dat "gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast." Verzoeker wijst erop dat de positie van UNHCR over de interpretatie van artikel 1D gelijkloopt met die van het Hof van Justitie in dit arrest. Het begrip "om welke reden dan ook" dient niet restrictief te worden uitgelegd en is eveneens van toepassing wanneer UNRWA niet in staat is haar mandaat uit te oefenen, en zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels moeten bij de beoordeling in rekening worden genomen. Wat betreft beschermingsgerelateerde obstakels, haalt UNHCR voorbeelden aan zowel van individuele bedreigingen of risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid. Verzoeker haalt aan dat voor hem de individuele bedreigingen door As Saiqa en de recente, massale toestroom van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië obstakels zijn die ertoe leiden dat het twijfelachtig is of UNRWA heden nog steeds in staat is om hem in het kamp Al Badawi de levensomstandigheden te verzekeren die in overeenstemming zijn met haar missie. Verzoeker wijst er verder op dat het enkele feit dat hij stukken met betrekking tot de bedreigingen door As Saiqa zelf gesolliciteerd heeft, niet betekent dat hiermee geen rekening moet worden gehouden. Hij vat samen dat hij door het gebrek aan bijstand en bescherming door UNRWA niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus, en dat hij bij gebrek aan deze uitsluiting automatisch ingesloten wordt op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA en de huidige omstandigheden in de vluchtelingenkampen. Hij stelt dat door de recente toestroom van een groot aantal nieuwe vluchtelingen uit Syrië het leven in het kamp zo goed als onmogelijk is geworden en verwijst hierbij naar COI Focus *“Libanon. Leefomstandigheden van Palestijnen”* toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker betoogt dat de algemene situatie en veiligheidssituatie in het Al Badawi kamp en het Nahr-Al-Bared kamp nog nooit zo slecht zijn geweest en dan ook opnieuw geëvalueerd moeten worden. Verder verwijst verzoeker naar het gebrek aan toegang tot de Libanese publieke gezondheidszorg voor Palestijnen en naar de ontoereikende verzorging en bijstand van UNRWA in het kamp. Hij citeert in dit verband uit arrest nr. 144 568 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2015 en uit het artikel *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”* van M. Claes. Hij besluit uit de door hem aangehaalde informatie, waaruit tevens blijkt dat de sociaal-economische rechten van Palestijnse vluchtelingen in Libanon erg beperkt zijn, dat zijn zogenaamde zelfredzaamheid en socio-economische zelfstandigheid, zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dus een schijnzelfstandigheid is. Hij verduidelijkt dat hij zonder een arbeidsvergunning zijn werkzaamheden als decorateur niet buiten de kampen kan uitoefenen en stelt dat binnen de kampen werken aan huizen een luxe zijn die veel vluchtelingen zich niet kunnen veroorloven. Hij voegt hier aan toe dat de veiligheid in het kamp wordt bedreigd door de sociale onrusten, veroorzaakt door de sociale en economische ongemakken, en hij verwijst hierbij naar protesten en sit-ins voor de UNRWA kwartieren. Hij wijst erop dat het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA er in bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de vluchtelingenstroom te kunnen opvangen en betoogt dat het feit dat dit plan bestaat niet toelaat om met zekerheid te stellen dat dit plan zal worden uitgevoerd. De beschikbare informatie gaat immers eerder in de omgekeerde zin. Zo zijn de steun van UNRWA en de diensten aangeboden in de kampen recent sterk verminderd omwille van een chronisch gebrek aan (financiële) middelen. Verzoeker verwijst in dit verband naar het artikel *“Palestinians in Lebanon revolt over reduction of UNRWA services”* van 25 februari 2015 (stuk 4), de website van UNRWA, rapporten van Amnesty International (stukken 8 en 9) en de Verenigde Naties (stukken 10 en 11) en het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van de Palestijnse Volkspartij in kamp Nahr-Al-Bared (stuk 3). Verzoeker meent dan ook dat de informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt betreffende de bijstand en bescherming van UNRWA in de kampen erg gedateerd is en geactualiseerd dient te worden. Tot slot wijst verzoeker op de precare positie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, zoals blijkt uit de landeninformatie van het Commissariaat-generaal. Verzoeker concludeert uit het geheel van wat voorafgaat dat hij op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag verhinderd is de bijstand en de bescherming van UNRWA te genieten en dat hij dus van rechtswege als vluchteling erkend moet worden, waarbij hij niet dient aan te tonen dat hij in Libanon ook een gegronde vrees voor vervolging heeft volgens artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar twee recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een derde onderdeel – betreffende zijn persoonlijke situatie – tracht verzoeker aan te tonen dat uit het loutere gegeven dat hij een uitgebreid familiaal netwerk heeft, financiële ondersteuning geniet en hij eerder een succesvol bedrijf heeft gehad, niet kan afgeleid worden dat hij zelfredzaam zou zijn. Hij betoogt in dit verband dat *“het vak van decorateur nu niet één van de primaire levensbehoeften is van andere Palestijnse vluchtelingen hier dus ook geen budget voor is binnen gezinnen. Voor zijn diensten is het dus zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker een stabiele afzetmarkt voor zijn diensten zou kunnen verwerven. Bovendien worden Palestijnen op de arbeidsmarkt in Libanon ernstig gediscrimineerd (dossier van verzoeker, stukken 5 en 7).”* Verzoeker verwijst tevens naar de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier om de problematische situatie ingevolge de toestroom van Syrische vluchtelingen in Libanon en het gebrek aan effectieve bescherming door UNRWA in de

kampen te illustreren. Verzoeker benadrukt dat hij een groot veiligheidsrisico loopt in het kamp aangezien hij er bedreigd wordt door As Saiqa omwille van zijn vaders lidmaatschap van Fatah. Bovendien zal hij naar eigen zeggen een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan in geval van terugkeer, daar de verdeeldheid tussen politieke groeperingen in de kampen met de komst van de Syrische vluchtelingen groter wordt en hij nood heeft aan bescherming tegen de bedreigingen van As Saiqa. Verzoeker legt met betrekking tot deze bedreigingen nieuwe documenten neer, zijnde een verklaring van de Palestijnse Volkspartij (stuk 2), een dreigbrief van As Saiqa (stuk 15) en een bevestiging van het schietincident (stuk 16). Om het geheel van voormelde redenen vraagt verzoeker de situatie in de kampen Al Badawi en Nahr-Al-Bared te herevalueren om te kijken of UNRWA nog daadwerkelijk bescherming en bijstand kan bieden en naar aanleiding hiervan de bestreden beslissing te hervormen zodat hij van rechtswege ingesloten is in de vluchtelingenstatus.

In een vierde onderdeel betoogt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gezien de afwezigheid van bescherming van UNRWA in de kampen, de bedreigingen van As Saiqa en het risico hieruit voortvloeiend op mensonwaardige behandelingen zoals beschreven in artikel 3 EVRM, hetgeen een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook niet-overheidsactoren zoals As Saiqa het risico op ernstige schade, vereist door artikel 48/4, § 2, b) kunnen veroorzaken en hij wijst te dezen op het gebrek aan bescherming door de Libanese overheid in de kampen en het gebrek aan effectiviteit van de bescherming door UNRWA.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van Organisation de Libération de Palestine, Comité Populaire Palestinien, Camp de Nahr-Al-Bared van 8 september 2016, No. 517/16; een verklaring van Organisation de Libération de Palestine, Comité Populaire Palestinien, Camp de Nahr-Al-Bared van 8 september 2016, No. 37/13; het artikel "*Palestinians in Lebanon revolt over reduction of UNRWA services*" van The Jerusalem Post van 14 januari 2016; het artikel "*Palestinian professionals in Lebanon: an exception*" van Forced Migration Review van mei 2016; de schriftelijke verklaring aan de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties neergelegd door de Palestinian Return Centre Ltd, een non-gouvernementele organisatie die speciale consultatieve status heeft bij de Verenigde Naties, "*The Ongoing Human Rights Violations of Palestinian Refugees in Lebanon*", Human Rights Council, 32nd session, Agenda item 4, 29 mei 2016; UNHCR, "*The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon*" van februari 2016; Amnesty International, "*Lebanon, Submission to the UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights, 59th Session, 19 September – 7 October 2016*"; Amnesty International, "*Suggested recommendations to States considered in the 23rd round of the Universal Periodic Review*", 2-13 November 2015; Website UNRWA, "*Syria Crisis*", 12 augustus 2016; UNRWA, "*Syria Regional Crisis: Emergency Appeal 2016*"; Washington Report on Middle East Affairs, "*Displaced Palestinians at Lebanon's Badawi Camp Dream of Refugee Camp 'Home'*", Samaa Abu Sharar, September-October 2007; Resolutie 302 van de Verenigde Naties van 8 december 1949, A/RES/302 (IV); een dreigbrief van As Saiqa en een proces-verbaal en kennisgeving van 29 oktober 2010.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de stukken 2, 3, 15 en 16 toegevoegd aan het verzoekschrift met vertaling in het Frans en het Nederlands.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt het document "*Survey on the Socioeconomic Status of Palestine Refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de

restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, zoals omstandig wordt uiteengezet en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 augustus 2016 (CG nr. 1021876), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde

uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Zo werd *in casu* vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor Al Saiqa omdat (1) zijn verklaringen over het politiek engagement van zijn broer N. voor Al Saiqa niet te rijmen vallen met wat zijn broer zei ten tijde van zijn asielprocedure, (2) hij ook over de politieke activiteiten van zijn vader, nochtans de reden waarom zowel hij als zijn broer Libanon moesten ontvluchten, uiterst summiere en/of tegenstrijdige verklaringen aflegt en hij zich op flagrante wijze tegenspreekt over de wijze waarop hij te weten kwam dat zijn vader bij de mukhabaraat van Fatah was, (3) gelet op de inhoud van zijn reispas en zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn reisweg, geen geloof kan worden gehecht aan zijn terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten en Libanon in 2010 zodat het bijgevolg ook uitgesloten is dat hij in 2010 het slachtoffer werd van de diverse incidenten in Libanon, met name de stenen die naar zijn woning werden gesmeten, de dreigbrief aan zijn adres en de beschieting van zijn woning, (4) zijn verklaringen over de diverse incidenten in 2010 bovendien niet overtuigend zijn daar zij veeleer op de vlakte blijven, weinig precies zijn, beperkt zijn tot een (korte) feitelijke opsomming en bovendien niet ondersteund worden door enig begin van bewijs, (5) hij zijn reispas, die hij wel voorlegde in het kader van de andere verblijfsprocedures die hij doorliep, nooit heeft voorgelegd bij het doorlopen van zijn asielaanvraag en hij hieromtrent bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en zodoende doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden, wat niet in overeenstemming valt te brengen met de ernst van de door hem ingeroepen feiten, (6) uit zijn reispas blijkt dat hij na zijn vertrek naar de Verenigde Arabische Emiraten diverse keren naar Libanon is teruggekeerd, hetgeen moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door hem ingeroepen situatie van ernstige onveiligheid, en er zich bovendien in die periodes geen incidenten voordeden zodat enkel kan worden geconcludeerd dat niets op een situatie van ernstige onveiligheid wees, (7) de intimidaties eind 2006, die vreemd genoeg niet door zijn broer werden

vermeld tijdens zijn asielprocedure, gesteld dat ze zich werkelijk voordeden onvoldoende ernstig zijn om de door hem voorgehouden situatie van ernstige onveiligheid te rechtvaardigen, temeer hij na het laatste incident in november 2006 nog tot maart 2007 in Libanon bleef, waarvan anderhalve maand in zijn eigen woning, zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden en er ook tot op heden geen enkele geloofwaardige of overtuigende indicatie volgt dat As Saiqa hem viseert en (8) het, gesteld dat As Saiqa zijn broer N. wil intimideren door de familie te treffen en zij eigenlijk in werkelijkheid zijn vader willen treffen, ronduit ongeloofwaardig is dat ze sinds 2006 helemaal niets ondernamen tegen één van zijn familieleden, tenzij tegen verzoeker, en dat ze in al die jaren geen concrete actie tegen zijn vader hebben ondernomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij volhardt slechts in zijn bewering dat hij vervolging vreest door leden van As Saiqa omwille van zijn vaders lidmaatschap van Fatah en hij legt drie nieuwe stukken voor ter staving van de door hem beweerde bedreigingen door As Saiqa (stukken 2, 15 en 16 toegevoegd aan het verzoekschrift). Deze stukken zijn evenwel niet van dien aard dat ze de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen en zodoende de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zo wijst verwerende partij er in de verweernota vooreerst terecht op dat van deze stukken, met name de dreigbrief (stuk 15) en het dossier van het Popular Committee (stuk 16) al tijdens het eerste gehoor in 2014 een fax werd beloofd door verzoeker (administratief dossier, stuk 14, p. 10), waarna er tijdens het tweede gehoor in 2015 werd op gewezen dat het Commissariaat-generaal nog geen documenten had ontvangen. Verzoeker beloofde toen opnieuw te proberen om hiervan een kopie te verkrijgen en deze aan het Commissariaat-generaal te bezorgen (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3), wat hij opnieuw heeft nagelaten te doen. Dat verzoeker nu pas deze documenten neerlegt kan naar het oordeel van de Raad dan ook gezien worden als een ernstig gebrek aan medewerking. Hoe dan ook, waar verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aanhaalt dat deze documenten een gesolliciteerd karakter vertonen, kan de Raad hem hier enkel in bijtreden en vaststellen dat deze documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Daargelaten de vaststelling dat de thans bijgebrachte stukken allen fotokopieën betreffen waaraan nauwelijks bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, en de stukken bovendien handgeschreven documenten betreffen die door eender wie kunnen zijn opgesteld, wijst de Raad erop dat de kopieën van de dreigbrief en van de documenten van het Popular Committee niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven blijven dan ook onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat

resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNWRA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNWRA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNRWA dit plan ook effectief zal uitvoeren. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden. Voorts werpt verzoeker op dat de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon erg gedateerd is, doch hij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Hij gaat in dit verband weliswaar in op de chronische budgettaire tekorten van UNRWA en verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift waaruit moet blijken dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon in het algemeen en in Nahr al-Bared en Al Badawi in het bijzonder erbarmelijk is en de mensen er in precaire omstandigheden leven, doch uit de door hem bijgebrachte informatie kan evenwel niet worden besloten dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift en met de loutere stelling dat de hulp van UNRWA "gelimiteerd en uitgehold is" geenszins aan de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat UNRWA niet in staat is om de Palestijnen in de vluchtelingenkampen te beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in

1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker voorts aanhaalt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten en zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared en vervolgens in Al Badawi verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het als bijlage aan de verweernota gevoegde rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en Nahr al-Bared en Al Badawi in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*Tot uw vertrek naar de VAE verbleef u steeds in de woning van uw familie in Nahr Al Bared. Bij het conflict in Nahr Al Bared (2007) werd de woning van uw familie vernield, waardoor die zich genoodzaakt zag een nieuwe woning binnen het vluchtelingenkamp Al Badawi te betrekken. Jullie huis in Nahr Al Bared is tot op heden niet hersteld, maar in Al Badawi beschikt uw familie over een volwaardig alternatief. Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders, met de hulp van uw familieleden én ondanks het wegvallen van de financiële steun van UNRWA, in staat zijn om de huurwoning in Al Badawi te financieren. In het huis is voldoende ruimte om u op te vangen (zie CGVS, 11/08/2015, p. 4-5). Ook de andere gezinsleden hebben hun eigen huurwoningen, zowel binnen (Nahr Al Bared en Al Badawi) als buiten de vluchtelingenkampen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat het merendeel van uw broers een job uitoefent, sommige binnen en sommige buiten de kampen, en dat ze over voldoende marge beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Enkel A.(...) heeft het momenteel financieel moeilijk (zie CGVS, 11/08/2015, p. 6). Uw vader is momenteel gepensioneerd en ontvangt maandelijks 75 euro van Fatah (zie CGVS, p. 5-6). Daarnaast ontvangt uw familie nog steeds steun van UNRWA, ook al is die volgens u beperkt tot voedselhulp (zie CGVS, 11/08/2015, p. 12). In Libanon beschikt u dus over een uitgebreid familiaal netwerk dat voldoende sterk is om elkaar financieel te ondersteunen. Zelf ging u tot het derde middelbaar naar school en werkte u nadien als decorateur in Libanon. Nadien trok u naar de VAE, waar u na verloop van tijd een eigen zaak startte, geruggensteund door een vermogend familielid. Uw zaak was een succes en u had ongeveer zeven personen in dienst. Het toont aan dat u ondanks uw beperkte scholing en bescheiden professionele bezigheden over voldoende capaciteiten en zelfredzaamheid beschikt om in uw levensonderhoud te voorzien. In combinatie met het sociaal en familiaal netwerk beschikt u over de nodige tools om in Libanon uw leven uit te bouwen zonder in een situatie van onmenselijke of vernederende behandeling terecht te komen.*” Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in Libanon brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Waar hij voorts betoogt dat zijn zogenaamde zelfredzaamheid en socio-economische zelfstandigheid een schijnzelfstandigheid is en hij wijst op de onmogelijkheid om zijn werkzaamheden buiten de kampen uit te oefenen en een gebrek aan werk binnen de kampen, slaagt hij er evenmin in te

overtuigen. De Raad herhaalt te dezen dat van verzoeker, die tot het derde middelbaar naar school ging en daarna als decorateur in Libanon werkte, die vervolgens enkele jaren in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef, daar een succesvolle zaak kon uitbouwen met 7 werknemers onder zich, en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in zijn levensonderhoud kan voorzien in Libanon. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat het merendeel van zijn broers een job uitoefent (onder andere als metser, apotheker, schilder en in vastgoedverkoop), sommige binnen en sommige buiten de kampen. Verzoeker maakt dan ook allerm minst aannemelijk dat hij in Libanon geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de schrijnende levensomstandigheden en de veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, naar de onzekere socio-economische situatie van de Palestijnen, naar de moeilijkheden voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en naar de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. De Raad wijst er in dit verband nog op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Voorts benadrukt de Raad dat de loutere omstandigheid dat verzoeker het risico loopt moeilijk werk te vinden in Libanon omdat Syrische vluchtelingen in zijn land van gewoonlijk verblijf bereid zijn aan een veel lager loon te werken en zij hierdoor de beschikbare arbeidsplaatsen voor laag – of ongeschoolde arbeidskrachten inpalmen, niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de Libanese arbeidsmarkt betreft immers een problematiek die Libanon in het algemeen, en dus ook laag – of ongeschoolde Libanese burgers, treft. Gelet op hoger gedane vaststellingen, kan er naar mening van de Raad echter redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken zodat hij in zijn levensonderhoud kan voorzien.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

In zoverre verzoeker, aan de hand van stuk 5 en stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift, nog wijst op de systematische discriminatie en marginalisatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en de hoge graad van armoede bij Palestijnse vluchtelingen, benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige

onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling dat de Palestijnse vluchtelingen het minst beschermd zijn in Libanon en er in Libanon grote verschillen bestaan tussen de eigen bevolking en de Palestijnse vluchtelingengemeenschap, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoren, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca

gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.13. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"* van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar

waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker op pagina 4 van zijn verzoekschrift verwijst naar stuk 12 toegevoegd aan het verzoekschrift om de veiligheidssituatie in het Al Badawi kamp aan te klagen en stelt dat de veiligheidssituatie nog nooit zo slecht is geweest, wijst de Raad erop dat het artikel in kwestie dateert uit 2007 en dus bezwaarlijk als actuele informatie kan worden beschouwd. Voor het overige brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS